

Dyrmærksomheden paa Affattelsen af Lovforslaget § 3, der lyder paa, at „efterat Sygdommens virkelige eller formodede Tilstedeværelse er kommen til hans Kundskab“, skal Vedkommende „enten tilkalde“ osv. Men at „Sygdommen er ham bekendt“ vil Eieren altid kunne komme bort fra ved at sige: „Ja, jeg er jo ikke Veterinær, jeg saa nok, at Dyret var sygt, men jeg tænkte ikke, at det var den Sygdom“, og det, skjøndt der var Formodning derfor. Jeg tror altsaa man er gaaet for vidt med dette Vædringsforslag.

Det er i det Hele karakteristisk for Vædringsforslagene, at paa den ene Side gaar man ud paa at give en Erstatning saa høi som mulig, og i de fleste Tilfælde udredet af Statskassen, og paa den anden Side gaar man — jeg skal vise det ved forskjellige Vædringsforslag — ud paa at gjøre Generne saa saa som mulig overfor den vedkommende Eier og derved Sikringen langt mindre end den, Lovforslaget forbereder. Det er altsaa Tendensen hos Udvalget at sige: Vi skulle have al Ting erstattet, men selv ville vi ikke finde os i nogen Gene, vi ville ikke have Tilsyn med det Ene eller det Andet, blot Erstatning! Om det end er noget stærk sagt, gaar Tendensen bestemt i denne Retning, og det vil ogsaa fremgaa, naar jeg kommer til at omtale et Par enkelte Vædringsforslag senere. Det er ganske vist, at det er at stille sig paa et ensidigt Vandbrugsstandpunkt, men om det i videre Forstand er berettiget skal jeg ikke udtale mig om.

Jeg kommer nu til et Vædringsforslag, som der er talt meget stærkt for af Forslagsstilleren og ogsaa fra anden Side, og som gaar ud paa at sidste Punktum af 5te Stykke af § 10 udgaa. Der staar der:

„Undtagelsesvis kan Politimesteren derhos, hvor Forholdenes særlige Bestaafenhed maatte anbefale det, nedlægge Forbud imod, at noget til Besætningen hørende Dyr, om det end ikke selv er angrebet af Sygdommen, føres bort eller kommer paa Andenmands Grund eller alfar Bei; dog skal saavidt muligt det veterinære Sundhedsraads Betænkning indhentes, forinden saadant Forbud udstedes.“

Det vilde dog virkelig være meget uheldigt, om man lod denne Bestemmelse udgaa; jeg vil ikke en Gang finde det heldigt, om man fulgte Flertallet og sagde, at Sundhedsraadet altid skal høres; thi der kan jo være Tilfælde, hvor det i høi Grad er nødvendigt at handle strax, og hvor man først bag efter kan faae en Erklæring af Sundhedsraadet, som kan føre til Ophevelse af Foranstaltningen. Det kommer for Næsten

an paa, om denne Bestemmelse, at det veterinære Sundhedsraads Betænkning skal indhentes, omfatter det hele Stykke eller kun det sidste Punkt. Indbefatter det kun det sidste Punkt, er det mindre farligt, men jeg antager, at der maa være ment det hele Stykke, idet der senere staar „saadanne Forskrifter og Forbud“. Dette udtalte den ærede Ordfører imidlertid ikke bestemt, og jeg maa altsaa tage et Forbehold der overfor. Saa kommer jeg til Affattelsen af Vædringsforslaget under Nr. 16. Der staar, at første Stykke af Vædringsforslaget skal affattes saaledes:

„Naar der maatte danne sig Foreninger af Kreaturciere eller Kvægavl- og Meieriforeninger, der sætte sig som Formaal at modvirke Tuberkulosen blandt Hornkvæg, da skal der ydes saadanne Foreninger Støtte derved, at Staten godtgjor Foreningerne efter Regning, hvad de maatte have betalt for to Gange aarlig at lade alle de Foreningen omfattende Dyr undersøge af en examineret Dyrlæge.“

Altsaa hvilkeomhelst 2 eller 3 Mænd her i Landet kunne danne en Forening til Bekjæmpelse af Tuberkulose, eller det kan være i andet Dimed, f. Ex. en Meieriforening, og saa kunne de sige: Bort Formaal er at modvirke Tuberkulosen, og saa kunne de skrive nogle Linjer i en Vedtægt, og saa faae de Ret overfor Staten til at lade deres Dyr syne to Gange om Aaret uden Udgift for dem; det tilkommer dem ifølge dette Forslag. Jeg vilde dog spørge, om det kan gaa an. Væde Medlemmer ville se, at efter Regjeringens Affattelse er Forudsætningen den, at Foreningens Vedtægter have erholdt Indenrigsministerens Godkendelse, og den underkaster sig Ministerens Forskrifter til Tilveiebringelse af Sikkerhed for, at Bestemmelserne i Vedtægterne overholdes. Naar der har været saa stor Tvivl om, hvad der er tilfaldet med Ordene: „de i Vedtægterne fastsatte Bestemmelser“, skal jeg sige, at der kan staa meget i disse Vedtægter, som kan være Ministeriet aldeles ligegyldigt; de Bestemmelser, man paatager sig at bekræfte, er naturligvis de Bestemmelser, der vedrøre Ordningen af Forholdet til Tuberkulosen; der kan staa andre Bestemmelser, hvis det er en Meieriforening, som Ministeriet ikke besatter sig med. Men det er en meget almindelig Form, at man erklærer sig enig i Vedtægternes §§ 5, 7, 9 o. s. v. og ikke besatter sig med Andet. Saa det behøver ærede Medlemmer ikke at sørge over. Altsaa Affattelsen af dette Vædringsforslag er en saadan, at et hvilkeomhelst Par Medlemmer her i Landet kunne danne en Forening, og